

Danielin kirja – kahdeksankymmentäkolme

Laodikealaisen adventismin neljä sukupolvea: kärjistyvien kauhistusten paljastaminen

Jeff Pippenger
2024-02-16

Hesekielin luvussa kahdeksan esitetään neljä lisääntyvää kauhistusta, jotka edustavat Laodikean adventismin neljää sukupolvea. Vuoden 1863 kapina synnytti Habakukin kahdelle taululle väärennöksen, aivan kuten Aaron oli valmistanut väärennetyn mustasukkaisuuden kuvan kultaisella vasikallaan juuri silloin, kun Jumala antoi Moosekselle kymmenen käskyn kaksi taulua. Kun Laodikean adventismi oli William Millerin unessa kuvatulla tavalla alkanut poistaa perustavia totuuksia, ensimmäisen sukupolven johto alkoi hylätä Raamatun arvovallan ja sitten Profetian Hengen. Kapina oli kasvanut siihen pisteeseen, että Kelloggin spiritualismi (panteismi) tuli heidän historiaansa juuri ennen vuotta 1888.

Vuoden 1888 kapinan aikana Hesekielin kuvakammioiden edustama spiritualismi saavutti pisteen, jossa Minneapolisin sanansaattajat, naisprofeetta ja jopa Pyhä Henki torjuttiin.

”Olemme kokemuksessamme nähneet, että kun Herra lähettää valonsäteitä pyhäkön avoimesta ovesta kansalleen, Saatana kuohuttaa monien mieliä. Mutta loppu ei ole vielä. On oleva niitä, jotka vastustavat valoa ja painavat alas ne, jotka Jumala on tehnyt kanavikseen valon välittämiseksi. Hengellisiä asioita ei hengellisesti ymmärretä. Vartijat eivät ole pysyneet Jumalan avautuvan johdatuksen tahdissa, ja todellista, taivaasta lähetettyä sanomaa ja sanansaattajia halveksitaan.

Tästä kokouksesta lähtee miehiä, jotka väittävät tuntevansa totuuden, mutta jotka kokoavat sielunsa ympärille vaatteita, joita ei ole kudottu taivaan kangaspuissa. Henki, jonka he ovat täällä vastaanottaneet, kulkee heidän mukanaan. Vavisten ajattelen asiamme tulevaisuutta. Ne, jotka eivät tässä paikassa antaudu sen todistusaineiston vaikutukselle, jonka Jumala on antanut, sotivat niitä veljiään vastaan, joita Jumala käyttää. He tekevät sen hyvin vaikeaksi, kun tulee tilaisuuksia, joissa he voivat viedä eteenpäin ja edelleen samanlaista sotaa, johon he ovat tähän asti ryhtyneet. Näillä miehillä on tilaisuuksia vakuuttua siitä, että he ovat sotineet Jumalan Pyhää Henkeä vastaan. Jotkut vakuuttuvat; toiset pitävät lujasti kiinni omasta hengestään. He eivät kuole itselleen eivätkä anna Herran Jeesuksen tulla sydämeensä. He joutuvat yhä enemmän petetyiksi, kunnes eivät enää kykene erottamaan totuutta ja vanhurskautta. Toisen hengen vallassa he pyrkivät painamaan työn muottiin, jota Jumala ei hyväksy; ja he koettavat toteuttaa Saatanan ominaisuuksia ottaessaan hallintaansa ihmismieliä ja siten hallitessaan Jumalan työtä ja asiaa.

”Jos veljemme olisivat tässä kokouksessa paastonneet ja rukoilleet sekä nöyrytyneet sydämessään Jumalan edessä ja rauhallisesti asettuneet yhdessä tutkimaan Kirjoituksia, silloin Jumala olisi tullut kirkastetuksi. Mutta se ennakkoluulon henki, joka tuotiin tuohon kokoukseen, sulki oven Jumalan rikkaimmalta siunaukselta, eikä niillä, joilla oli tämä henki,

ole suotuisaa asemaa nähdä valoa, ennen kuin he tekevät parannuksen Jumalan edessä ja jossakin määrin käsittävät, kuinka lähelle he ovat tulleet Pyhän Hengen halveksimista ja toisen hengen omaksumista.” The 1888 Materials, 832.

Vuoden 1888 jälkeen sisar White “vapisi Jumalan seurakunnan ja työn tulevaisuuden puolesta”. Hän näki, että kokous synnyttäisi jatkuvan hengellisen sodankäynnin niiden miesten keskuudessa, jotka olivat Laodikean adventismin johtajia, ja kiista “jokapäiväisestä” on todiste siitä, että hänen ennustuksensa täyttyivät juuri tuon sukupolven aikana. Tuolloin käytiin sotaa sellaisten miesten toimesta, jotka eivät “alistuneet siihen todistusaineistoon, jonka Jumala oli antanut” vahvistaakseen “taivaasta lähetetyn sanoman ja sanansaattajat”, ja nuo miehet kävivät sotaa “Jumalan Pyhää Henkeä vastaan”. Toinen sukupolvi katseli, kuinka kustannustalo ja parantola paloivat maan tasalle Jumalan tuomion tulissa.

”Tänään sain vanhin Daniellsilta kirjeen Review’n toimiston tuhoutumisesta tulipalossa. Tunnen suurta murhetta ajatellessani asian suuresta tappiosta. Tiedän, että tämän täytyy olla hyvin koetteleva aika niille veljille, jotka johtavat työtä, sekä toimiston työntekijöille. Minä kärsin kaikkien niiden kanssa, jotka kärsivät. Mutta surullinen uutinen ei yllättänyt minua, sillä yön näyissä olen nähnyt enkelin seisovan miekka, ikään kuin tulinen, ojennettuna Battle Creekin ylle. Kerran päivällä, kun kynä oli kädessäni, menetin tajuntani, ja näytti siltä kuin tämä liekehtivä miekka olisi kääntynyt ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen. Onnettomuus näytti seuraavan onnettomuutta, koska Jumalaa häpäistiin ihmisten keksinnöillä korottaa ja kirkastaa itseään.”

“Tänä aamuna minut johdatettiin hartaaseen rukoukseen, että Herra ohjaisi kaikkia niitä, jotka ovat yhteydessä Review and Herald -toimistoon, tutkimaan uutterasti, jotta he näkisivät, missä kohdin he ovat jättäneet huomiotta ne monet sanomat, jotka Jumala on antanut.

”Jokin aika sitten Review-toimiston veljet pyysivät neuvoani erään toisen rakennuksen pystyttämistä. Sanoin silloin, että jos niillä, jotka kannattivat uuden rakennuksen lisäämistä Review and Herald -toimiston yhteyteen, olisi tulevaisuus avattuna edessään, jos he voisivat nähdä, mitä Battle Creekissä tulisi olemaan, he eivät lainkaan asettaisi kysymykseksi toisen rakennuksen pystyttämistä sinne. Jumala sanoi: ’Minun sanaani on halveksittu; ja minä käänän ja kumoan.’”

Vuonna 1901 Battle Creekissä pidetyssä yleiskokouksessa Herra antoi kansalleen todisteen siitä, että Hän kutsui uudistukseen. Mieliä vakuutettiin, ja sydämiä kosketettiin; mutta perusteellista työtä ei tehty. Jos itsepäiset sydämet olisivat silloin murtuneet katumuksessa Jumalan edessä, olisi nähty yksi suurimmista Jumalan voiman ilmauksista, mitä koskaan on nähty. Mutta Jumalaa ei kunnioitettu. Hänen Henkensä todistuksia ei otettu varteen. Ihmiset eivät luopuneet niistä menettelytavoista, jotka olivat selvässä ristiriidassa totuuden ja vanhurskauden periaatteiden kanssa, joita Herran työssä tulee aina ylläpitää.

”Sanomat Efeson seurakunnalle ja Sardeen seurakunnalle on usein toistettu minulle Hänen toimestaan, joka antaa minulle opetusta kansaansa varten. ’Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, joka vaelttaa niiden seitsemän kultaisen kynttilänjalan keskellä: Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja

kärsivällisyytesi, ja ettet voi sietää pahoja; ja olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi; ja sinä olet kestänyt, ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja minun nimeni tähden olet tehnyt työtä etkä ole uupunut. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta ellet, niin minä tulen sinun tykösi pian ja siirrän kynttilänjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta.’ Ilmestys 2:1–5.”

”Ja Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän Henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. Valvo ja vahvista jäljellä olevia, niitä, jotka ovat kuolemaisillaan, sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydelliseksi Jumalani edessä. Muista siis, kuinka olet ottanut vastaan ja kuullut, pidä siitä lujasti kiinni ja tee parannus. Jos et siis valvo, minä tulen sinun päällesi niin kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä tulen sinun päällesi.” Ilmestys 3:1–3.

„Näemme näiden varoitusten täyttymyksen. Koskaan eivät kirjoitukset ole täyttyneet täsmällisemmin kuin nämä.”

Ihmiset saattavat pystyttää huolellisimmin rakennetut, palonkestävät rakennukset, mutta yksi Jumalan käden kosketus, yksi kipinä taivaasta, pyyhkäisee pois jokaisen turvapaikan.

”Minulta on kysytty, onko minulla annettavana mitään neuvoa. Olen jo antanut sen neuvon, jonka Jumala on minulle antanut, toivoen estäväni tulisen miekan lankeamisen, joka riippui Battle Creekin yllä. Nyt se, mitä pelkäsin, on tapahtunut — uutinen Review and Herald -rakennuksen palamisesta. Kun tämä uutinen tuli, en tuntenut hämmästyksiä, eikä minulla ollut sanoja puhuttavaksi. Se, mitä minun on aika ajoin ollut sanottava varoituksina, ei ole vaikuttanut muuten kuin paaduttaen niitä, jotka kuulivat, ja nyt voin vain sanoa: Olen niin murheellinen, niin perin murheellinen siitä, että tämän iskun oli välttämätöntä tulla. Valoa on annettu kylliksi. Jos sen mukaan olisi toimittu, lisävaloa ei olisi tarvittu.” Testimonies, 8. osa, 97–99.

Adventismin toinen sukupolvi ei ollut voitto, ja Hesekielin kahdeksannen luvun täyttymyksenä kapina ainoastaan jatkoi kärjistymistään.

”Kirjoitetuin sanomin ja tulen kautta Herra on ilmoittanut, että hän tahtoo kansansa lähtevän pois Battle Creekistä. Jumala auttakoon meitä kuulemaan hänen äänensä. Eikö se merkitse meille mitään, että kaksi suurta laitostamme Battle Creekissä pyyhkäistiin pois tulesta? Te saatatte sanoa: ’Mutta uudessa parantolassa on paljon potilaita.’ Kyllä; mutta vaikka siellä olisi monia tuhansia potilaita, tämä ei olisi mikään peruste sille, että meidän kansamme rakentaisi koteja Battle Creekiin ja asettuisi sinne.”

”Kiusausten määrä lisääntyy. Ihmiset hylkäävät valon, jonka Jumala on lähettänyt Henkensä Todistuksissa, ja he valitsevat omat keksintönsä ja omat suunnitelmansa. Jatkavatko ihmiset itsensä erottamista Jumalasta? Täytyykö hänen ilmaista tyytymättömyytensä vieläkin selvemmin kuin hän jo on tehnyt?” Pamphlets, SpTB06, 45.

Ihmiset ”valitsivat omat hankkeensa ja omat suunnitelmansa”, kuten niitä kuvataan Hesekielin kahdeksannen luvun kuvakammioissa olevien seitsemänkymmenen vanhimman kautta, jotka julistivat: ”Herra ei näe meitä.” Herra nosti esiin naisprofeetan ja antoi hänelle ”avoimia näkyjä” täsmälleen neljäkymmenen vuoden ajan, vuoteen 1884 saakka. Hän pani allekirjoituksensa tähän lahjaan, sillä Hän antoi sen ja päätti sen kaupungissa nimeltä Portland, ja Hän antoi sen neljäksikymmeneksi vuodeksi. Välittömästi ennen ”avointen näkyjen” lakkaamista muinaiset miehet alkoivat vuosina 1881 ja 1882 horjuttaa Raamatun ja Profetian Hengen arvovaltaa. ”Avoimet näyt” sitten päättyivät vuonna 1884, ja neljän vuoden kuluttua Koorahin, Daatanin ja Abiramin kapina toistui vuoden 1888 yleiskokouksessa.

Vuoden 1888 kapina synnytti kapinan kärjistymisen, jossa Jumala puuttui suoraan laodikealaisen adventismin historiaan polttamalla kustannustyön ja terveystyön. Kuitenkaan nämä suorat tuomiot eivät pidättäneet käynnissä ollutta kapinaa. Vuonna 1919 pidettiin raamatunkonferenssi, jossa toisen sukupolven kapinan eräs pääkapinallisista, luopioprotestantismin yliopistoissa koulutettu teologi William Warren Prescott, oli keskeisin johtaja saatanaallisen näkemyksen edistämisessä; tämä näkemys väitti, että ”jokapäiväinen” edusti Kristuksen pyhäkköpalvelusta, ja hän piti sarjan esityksiä.

Historia osoittaa, että tuossa vuoden 1919 raamatunkonferenssissa Prescott esitti evankeliumin, joka koostui siitä, että milleriittien profeetallisesta sanomasta poistettiin jokainen oppikohta. Hän yritti jopa poistaa ne kaksituhatta kolmesataa päivää, mutta ei onnistunut siinä. Siitä huolimatta hän esitti evankeliumin, joka oli kokonaan vailla milleriittien profeetallisia ymmärryksiä. Hänen evankeliuminsa hylättiin kokouksessa, mutta silti nuo sokeat johtajat päättivät ottaa hänen esitelmäsarjansa ja muokata niistä kirjan nimeltä The Doctrine of Christ. Tuosta kirjasta tuli Laodikean adventismin kolmannen sukupolven saapumisen symboli.

Kirja edustaa toista evankeliumia kuin Habakukin toisen luvun milleriläinen evankeliumi, ja Paavali ilmoittaa meille, ettei toinen evankeliumi ole lainkaan evankeliumi.

Minä ihmettelen, että te niin pian käännytte pois hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armoon, toisen evankeliumin puoleen; joka ei kuitenkaan ole mikään toinen; mutta on muutamia, jotka teitä hämmentävät ja tahtovat vääristää Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisi teille jotakin muuta evankeliumia kuin sen, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Niin kuin ennen olemme sanoneet, niin sanon nyt jälleen: jos joku julistaa teille jotakin muuta evankeliumia kuin sen, minkä olette vastaanottaneet, hän olkoon kirottu. Galatalaiskirje 1:6–9.

Adventismin kolmatta sukupolvea edustaa Hesekielin kolmas kauhistus, jossa naiset itkevät Tammusia. Tammus oli mesopotamialainen jumaluus, joka liittyi hedelmällisyyteen ja kasvillisuuden kiertokulkuun. Tammus kuvattiin toisinaan paimenena tai nuorena miehenä, ja hänet yhdistettiin vuodenaikojen vaihteluun sekä viljelykasvien kasvuun. Tammuksen kuolema ja sitä seurannut ylösnousemus liittyivät maatalouskalenteriin. Mytologian mukaan Tammus kuoli tai katosi kesäkuukausien aikana, minkä katsottiin kuvaavan kasvillisuuden kuihtumista kuumien ja kuivan vuodenajan aikana. Tammuksen itkeminen oli sururituuali, johon kuului Tammuksen kesäkuukausina tapahtuneen kuoleman tai katoamisen valittaminen, mitä seurasi ilo hänen

ylösousemuksestaan, joka symboloi kasvillisuuden ja maatalouselämän uudistumista.

Tammuzin tähden itkeminen edustaa väärää myöhäissateen sanomaa, jota W. W. Prescottin evankeliumi edusti. Profeettallisen perustuksen poistaminen, joka alkoi vuoden 1863 kapinassa, saavutti vuonna 1919 sellaisen vaiheen, että laodikealainen adventismi salli väärän evankeliumin vakiintua. Tuo väärä evankeliumi perustui kokonaisuudessaan luopuneen protestantismin metodologiaan. Sen alkuperäinen arkkitehti oli W. W. Prescott, ja kuten William Millerin kohdalla, kummankin miehen evankeliumi perustui heidän perustavanlaatuihin ymmärryksiinsä Danielin kirjan ”jokapäiväisestä”. Molempia evankeliumeja kuvataan 2. Tessalonikalaiskirjeen kohdassa, jossa Miller ensi kerran havaitsi, että ”jokapäiväinen” edusti pakanuutta. Tuossa kohdassa on yksi Millerin edustama ryhmä, joka vastaanottaa Paavalin esittämän totuuden, ja toinen ryhmä, jolla ei ole rakkautta totuuteen.

Yksi luokka viimeisinä päivinä, Millerin edustamana, ”tuntee” ja ottaa vastaan myöhäissateen, ja toinen luokka, Prescottin edustamana, ottaa vastaan väkevän eksytyksen. Se väkevä eksytys, jonka he ottavat vastaan, perustuu väärään evankeliumiin, joka ei ole mikään evankeliumi lainkaan, ja se yksilöi myöhäissateen väärän sanoman. Näin ollen Hesekielin kolmas kauhistus ovat naiset (Laodikealaisen adventismin seurakunnat), jotka itkevät Tammusta. Heidän kesäaikaiset kyöneleensä (sade) on määrä tuottaa elonkorjuun hedelmä.

Kahdenlaisen myöhäissademsanoman välinen ero läpäisee koko Raamatun ja Profetian Hengen. Raamattu osoittaa toistuvasti, että sade pidätetään tottelemattomalta kansalta.

He sanovat: Jos mies hylkää vaimonsa, ja tämä lähtee hänen luotaan ja tulee toisen miehen omaksi, palaisiko mies enää hänen luokseen? Eikö se maa tulisi pahoin saastutetuksi? Mutta sinä olet harjoittanut haureutta monien rakastajien kanssa; kuitenkin palaja minun tyköni, sanoo Herra. Nosta silmäsi kukkuloille ja katso, missä et olisi maannut. Teiden varsilla olet istunut heitä odottaen, kuin arabi erämaassa; ja sinä olet saastuttanut maan haureudellasi ja pahuudellasi. Sen tähden sadekuurot on pidätetty, eikä kevätsadetta ole tullut; mutta sinulla oli porton otsa, etkä tahtonut hävetä. Jeremia 3:1–3.

Laodikealainen adventismi alkoi harjoittaa haureutta vuonna 1863, ja siitä lähtien sadekuurot ovat olleet pidätettyinä. He kieltäytyvät häpeämästä kapinaansa, ja tuo nöyryyden puute synnyttää porton otsan, ja Raamatun profetian portto on paavius. Kolmas sukupolvi on se, jossa saatetaan päätökseen viimeinen työ valmistautumisessa kumartumaan Rooman porton merkin eteen. Valmistautuminen neljättä sukupolvea varten toteutetaan kolmannessa sukupolvessa väärän jälkisateen sanoman kautta. Samoin kuin vuoden 1863 kapina, vuoden 1888 kapina ja vuoden 1919 kapina ovat linjassa 11. syyskuuta 2001 kanssa, sillä kun New York Cityn rakennukset silloin sortuivat, Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun väkevä enkeli laskeutui alas ja aito jälkisade alkoi.

”Myöhäissateen on määrä langeta Jumalan kansan päälle. Väkevän enkelin on määrä astua alas taivaasta, ja koko maan on määrä valaistua hänen kirkkaudestaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Kun myöhäissade alkoi, Laodikean adventismin vanhat miehet eivät tunnistaneet sitä myöhäissateeksi, sillä heidät oli indoktrinoitu väärällä myöhäissateen sanomalla, jota Hesekiel

kuvaa naisina itkemässä Tammusta ja joka sovellutuksessaan on rauhan ja turvallisuuden sanoma.

”Ainoastaan ne, jotka elävät saamansa valon mukaisesti, saavat suurempaa valoa. Ellemme päivä päivältä edisty aktiivisten kristillisten hyveiden ilmentämisessä, emme tule tunnistamaan Pyhän Hengen ilmenemisiä myöhäissateessa. Se saattaa langeta sydämille kaikkialla ympärillämme, mutta me emme sitä havaitse emmekä ota vastaan.” Testimonies to Ministers, 507.

Kansan vartijoiden oli mahdotonta tunnistaa myöhäissateen saapumista, sillä heidän väärä evankeliuminsa väärästä myöhäissateesta kielsi kaiken mahdollisuuden Jumalan voiman ilmenemiseen samalla tavoin kuin entisinä aikakausina.

“Seurakunnissa on oleva ihmeellinen Jumalan voiman ilmeneminen, mutta se ei vaikuta niihin, jotka eivät ole nöyrytyneet Herran edessä ja avanneet sydämensä ovea tunnustuksen ja parannuksen kautta. Sen voiman ilmenemisessä, joka valaisee maan Jumalan kirkkaudella, he näkevät vain jotakin, mitä he sokeudessaan pitävät vaarallisena, jotakin, mikä herättää heidän pelkonsa, ja he ryhdistäytyvät vastustamaan sitä. Koska Herra ei toimi heidän käsitystensä ja odotustensa mukaisesti, he vastustavat työtä. ‘Miksi’, he sanovat, ‘emme muka tuntisi Jumalan Henkeä, kun olemme olleet työssä niin monta vuotta?’—Koska he eivät vastanneet Jumalan sanomien varoituksiin ja vetoomuksiin, vaan sanoivat itsepintaisesti: ‘Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse.’ Lahjakkuus ja pitkä kokemus eivät tee ihmisistä valon kanavia, elleivät he asetu Vanhurskauden Auringon kirkkaiden säteiden alle ja ellei Pyhän Hengen lahja kutsu, valitse ja valmista heitä. Kun pyhiä asioita käsittelevät ihmiset nöyrytyvät Jumalan väkevän käden alle, Herra korottaa heidät. Hän tekee heistä ymmärtäväisiä miehiä—miehiä, jotka ovat rikkaita hänen Henkensä armossa. Heidän voimakkaat, itsekkäät luonteenpiirteensä, heidän itsepäisyytensä, tulevat nähdyiksi siinä valossa, joka loistaa maailman Valosta. ‘Minä tulen sinun tykösi pian ja siirrän lampunjalkasi paikaltaan, ellet tee parannusta.’ Jos etsitte Herraa kaikesta sydäimestänne, hän antaa teidän löytää hänet.” Review and Herald, December 23, 1890.

Hesekielin kahdeksannen luvun vanhimmat hyväksyivät vuonna 1919 rauhan ja turvallisuuden evankeliumin, ja kun 11. syyskuuta 2001 koitti, tuon kärjistyvän kapinan hedelmä tuli ilmi heidän kyvyttömyydessään tunnistaa myöhäissateen saapuminen. Vuonna 1989 alkaneessa historiassa, ajan lopun alkaessa, Jumala toisti milleriläisen liikkeen kirjaimellisesti. Miller oli Elia vertauskuva, ja Elia oli painokkaasti ilmoittanut Ahabille, ettei sadetta tulisi muutoin kuin Elia sanan mukaan.

Jatkamme adventismin kolmannen sukupolven tarkastelua seuraavassa artikkelissa.

Niiltä, jotka eivät tunne murhetta oman hengellisen rappiutilansa tähden eivätkä sure toisten syntejä, puuttuu Jumalan sinetti. Herra antaa käskyn sanansaattajilleen, niille miehille, joilla on surma-aseet käsissään: ”Kulkekaa hänen jäljessään kaupungin läpi ja lyökää; älköön silmänne säästäkö älkääkä armahtako: surmatkaa perin pohjin vanhat ja nuoret, sekä neidot että pienet lapset ja naiset; mutta älkää lähestykö ainoatakaan miestä, jossa on merkki; ja alkakaa minun pyhäköstani. Niin he alkoivat vanhimmista miehistä, jotka olivat temppelin edessä.”

”Tässä näemme, että seurakunta — Herran pyhäkkö — oli ensimmäinen, joka sai tuntea Jumalan vihan iskun. Vanhimmat miehet, ne, joille Jumala oli antanut suuren valon ja jotka olivat olleet kansan hengellisten etujen vartijoina, olivat pettäneet heille uskotun tehtävän. He olivat omaksuneet kannan, ettei meidän tarvitse odottaa ihmeitä eikä Jumalan voiman selvää ilmenemistä niin kuin entisinä päivinä. Ajat ovat muuttuneet. Nämä sanat vahvistavat heidän epäuskoaan, ja he sanovat: Herra ei tee hyvää eikä pahaa. Hän on liian armollinen rankaisemaan kansaansa tuomiolla. Näin ”Rauha ja turvallisuus” on niiden miesten huuto, jotka eivät enää koskaan korota ääntään kuin pasuuna ilmoittaakseen Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. Nämä mykät koirat, jotka eivät tahtoneet haukkua, ovat niitä, jotka saavat tuntea loukatun Jumalan oikeudenmukaisen koston. Miehet, neidot ja pienet lapset kaikki menehtyvät yhdessä.

”Ne kauhistukset, joiden tähden uskolliset huokailivat ja itkivät, olivat kaikki sellaisia, jotka rajalliset silmät saattoivat havaita, mutta kaikkein pahimmat synnit, ne, jotka herättivät puhtaan ja pyhän Jumalan kiivauden, olivat paljastumattomia. Sydänten suuri tutkija tuntee jokaisen salassa tehdyn synnin, jonka vääryyden tekijät ovat tehneet. Nämä henkilöt alkavat tuntea itsensä turvallisiksi petoksissaan ja sanovat Hänen pitkämielisyytensä tähden, ettei Herra näe, ja sitten toimivat ikään kuin Hän olisi hylännyt maan. Mutta Hän paljastaa heidän ulkokultaisuutensa ja avaa toisten eteen ne synnit, joita he olivat niin huolellisesti salanneet.

“Mikään aseman, arvon tai maailmallisen viisauden tuoma ylemmyys, ei mikään pyhä virka, varjele ihmisiä periaatteen uhraamiselta, kun heidät jätetään oman petollisen sydämensä varaan. Ne, joita on pidetty arvokkaina ja vanhurskaina, osoittautuvat luopumuksen yllyttäjiksi sekä välinpitämättömyyden ja Jumalan armolahjojen väärinkäytön esikuviksi. Heidän jumalatonta vaellustaan Hän ei enää kauemmin siedä, ja vihassaan Hän kohtelee heitä armotta.”

”Vastahakoisesti Herra vetää läsnäolonsa pois niiltä, joita on siunattu suurella valolla ja jotka ovat tunteneet sanan voiman palvellessaan toisia. He olivat kerran Hänen uskollisia palvelijoitaan, Hänen läsnäolonsa ja johdatuksensa suosimia; mutta he luopuivat Hänestä ja johtivat toisia harhaan, ja sen tähden he joutuvat jumalallisen epäsuosion alaisiksi.”

Testimonies, osa 5, 211, 212.